

[Johs. Christiansen.]

mit Skøn ogsaa komme til Anvendelse paa Uniformer og Uniformsdele, som det efter gældende Lovregler er forbudt at bære.

I Overensstemmelse med hvad jeg allerede har anført, kan jeg ganske tiltræde de Bestemmelser, der findes i Lovforslagets §§ 5 og 6.

Naar det i § 7 bestemmes, at Indretning og Anlæggelse af Skydebaner skal godkendes af Politiet, er det dog maaske et Spørgsmaal, om ikke ogsaa de kommunale Raad skulde være medbestemmende i saa Henseende. Efter den Overenskomst, der i Henhold til § 9 er truffet mellem Forsvarsministeren og Hjemmeværnsforeningerne, kan det vel, desværre maa jeg sige, imødeses, at der kan blive Tale om Skydebaner i snart sagt hver Kommune Landet over, men naar dette er Tilfældet, maa det efter min Opfattelse være paakrævet, at Kommunalraadene her faar et Ord med i Laget. Jeg henstiller til den højtærede Justitsminister at tage dette Synspunkt op til Overvejelse.

Jeg vil i denne Forbindelse ogsaa gerne minde om, hvad man maaske vil betegne som Slaget ved Bloustrød. Efter et Referat, jeg læste i „Social-Demokraten“, har der været Hjemmeværnsforeningsøvelser derude, og man er her gaaet saa vidt, at man endogsaa har standset Biler paa Landevejen og private Folk paa Landevejen og udstedt et eller andet Paabud til dem om at forholde sig saadan og saadan, rent bortset fra at man ogsaa har villet besætte forskellige offentlige Institutioner derude. Det er dog et Spørgsmaal, om det ikke er nødvendigt, at der træffes Forholdsregler, saaledes at Myndighederne, ikke alene Centralmyndighederne, men de lokale Myndigheder, kunde tages med paa Raad, hvor den Slags Slag skal foregaa i Fremtiden.

Jeg kommer nu til et Afsnit i Forslaget, der bør gøres til Genstand for ganske særlige Overvejelser. Jeg tænker paa Bestemmelserne i § 9 om, at det i § 1 indeholdte Forbud mod uden justitsministeriel Tilladelse at indføre eller tilvirke Skydevaaben, Ammunition, Haandgranater, Bomber, Sprængstoffer m. v. ikke skal gælde for Hjemmeværnsforeningerne, men at disse i saa Henseende alene skal være bundet af de Regler, der er fastsat i en Overenskomst med Krigsministeriet.

Nu vilde det have været praktisk, om den Overenskomst, der her refereres til, havde været optrykt som Tillæg til Lovforslagets Bemærkninger. Noget saadant har dog ikke været muligt alene af den

Grund, formoder jeg, at den antydede Overenskomst endnu ikke er endelig godkendt, idet jeg forstaaer, at Finansudvalget skal tage Stilling til den, inden endelig Godkendelse kan siges at være sket, bl. a. angaaende Spørgsmaalet om den Bevilling, der skal danne det finansielle Grundlag for den nævnte Overenskomst.

Denne Side af Sagen er imidlertid ikke — det skal jeg erkende — til Behandling her, og jeg skal derfor indskrænke mig til at sige herom, at den søgte Bevilling forekommer mig ret rundelig, for at sige det mildt, set i Forhold til hvad f. Eks. Skytteforeninger faar. Maaske dog noget mindre kunde gøre det, naar der som her er Tale om en ren Nydannelse.

Efter det Kendskab, det er lykkedes mig at skaffe til den Overenskomst, der nævnes i § 9, ser det stærkt ud til, at Hjemmeværnsforeningerne foreløbig har scoret de fleste Points under Forhandlingerne med de to paagældende Ministerier. For det første har de altsaa opnaaet en klar Særstilling her i Landet paa Spørgsmaalet om Vaabnene og hvad dertil hører. Saa vidt jeg ved, hedder det endog i Overenskomstdokumentet, at Hjemmeværnsforeninger skal være berettigede til at opbevare Maskinpistoler i egne Depoter, ja, disse Foreninger skal endog med specielle Uddannelsesformaal for Øje have Adgang til Materiel, som ellers tilhører Hæren, ligesom saadant Materiel ogsaa skal kunne opbevares i Hjemmeværnsforeningernes egne Depoter.

Det er muligt, og man maa jo stærkt haabe det, at Overenskomsten vil betyde et Skridt i den rigtige Retning med Hensyn til mere effektiv Kontrol med alle disse Vaaben hos private. Uden at have faaet vedkommende Dokument stillet til Raadighed kan man jo af gode Grunde ikke gaa i Enkeltheder, og jeg kan derfor kun gentage, at navnlig hele § 9 i det foreliggende Forslag bør meget nøje overvejes i et Udvalg.

Jeg forstaaer, som sagt, ikke, hvorfor man her i Landet skal have saadant Besvær med Spørgsmaalet om en forsvarlig Vaabenafleveringsordning. Hvad er det for Interesser, der kædes sammen med Modstanden mod en saadan Ordning? Tror man, at disse Interesser i første Række har Landets Tarv for Øje, er jeg noget bange for, man tager alvorligt fejl. Det kan heller ikke være Interesser, der sigter paa en Styrkelse af Demokratiet. Var dette Tilfældet, vilde man nemlig — i god Overensstemmelse med det store Flertal af Befolkningen — stille sig velvilligt over for Ønsket om en snarlig Vaabenaflevering.